

Otsoa eta azeria

Otsoa eta Azeria

Aspaldi, Pirinioen goialdean, haizeak harkaitzen artean txistu egiten duen eta ezpalak diamanteen antzera distiratzen diren lekuan, otso handi eta harro bat bizi zen. Otso hau, ile gris ilun eta udazkeneko eguzkia bezain horiak zituen begiekin, beti harrotzen zen mendi guztietako animaliarik indartsuena eta ausartena zela. Egunak harkaitzetan zehar paseatzen ematen zituen, sarrioak beldurtuz eta entzuten zion edonori oihuka:

“Inor ez da ni baino indartsuagoa! Mendi hauetako erregea naiz!”

Hurbil, harri eta mendiko belar artean, azeri txiki baina oso maltzur bat bizi zen. Bere ilea lur gorrixkaren kolorekoa zen, eta begiek sekretu bat gordetzen balute bezala distiratzen zuten. Azeriak otsoaren harrokeriak entzun zituen, baina ez zuen ezer esan. Begiratu eta bere artean irribarre egin zuen, bazekielako indarra ez dela dena bizitzan.

Gau batean, eguzkia mendien atzean ezkutatzen hasi eta gauaren hotza hurbiltzen ari zela, azeria bere gordelekura itzultzen ari zen, bidean aurkitutako txistorra zati handi bat zeramala. Frijitutako

txistorra kurruskariaren usaina airean zehar zabaldu zen, eta handik pasatzen ari zen otsoak berehala sumatu zuen usaina.

—Aupa, azeria! —marmaratu zuen otsoak, haren aurrean jarriz—. Txistorra hau nirea da. Eman iezadazu orain bertan, edo ikusiko duzu zer gertatzen den.

Azeriak, lasaitasuna galdu gabe, txistorra lurrean jarri eta otsoari begiratu zion bere begi distiratsuekin.

—Noski, Otso jauna —esan zuen leunki—. Zu zara indartsuena, eta ez dut arazorik nahi. —Baina uzten badidazu, proposamen hobea dut.

Otsoak zimurtu egin zuen, intrigatuta.

—Zein proposamen? —marmaratu zuen.

—Begira —jarraitu zuen azeriak—, muino honen atzean, nire gordelekuan, ez daukat bat, bi baizik, hau bezain ederrak. Segre ibaia zeharkatzen laguntzen badidazu, euriteengatik gora doana, emango dizkizut.

Otsoak ezpainak miazkatu zituen bi txistorra baten ordez pentsatzean.

—Ados! —oihu egin zuen—. Baina ez saiatu ni engainatzen, azeri.

—Inoiz ez! —erantzun zuen, bularrean hanka bat jarriz promesa solemne gisa.

Elkarrekin, Segre ibairantz abiatu ziren, zeinaren urak mendietatik jaisten ziren. Iritsi zirenean, azeriak kanabera ehunduz egindako zubi estu bat seinalatu zuen, bertako nekazariek eraikitzen zituztenen antzekoa.

—Zubia hauskorra da —azaldu zuen azeriak—. Hobe duzu lehenengo joatea, otso jauna. Zure pisuak egonkorragoa egingo du zure atzetik zeharkatzen dudanean.

Otsoak, harrotasunez puztuta, ez zuen bi aldiz pentsatu.

—Noski! esan zuen, eta beste hitzik gabe, zubi gainera igo zen.

Baina bere hanka astunek kanaberak ukitu bezain laster, kirrinka eta amore ematen hasi ziren. Otsoa, beldurtuta, atzera egiten saiatu zen, baina beranduegi zen. Krakada handi batekin, zubia hautsi zen, eta otsoa ibaiko ur hotzetara erori zen.

“Auuuu!” ulu egin zuen, korronteak ibaian behera eraman zuenean.

Azeriak, ertzetik, ezin izan zuen barre egin gabe utzi.

“Indartsuena ez da beti azkarrena izaten, Otso jauna!” oihu egin zion atzetik, otsoa aparrez betetako uretan desagertu zenean.

Denborarekin, otsoak ibaitik ateratzea lortu zuen, bustita eta hotzez dardarka. Egun hartatik aurrera, hainbeste harrotzeari utzi zion eta beste animaliak errespetatzen ikasi zuen, batez ere azeri txikia, inoiz ahaztuko ez zuen ikasgai bat eman baitzion.

Eta horrela, Pirinioetan, istorio hau kontatzen da adimena eta maltzurkeria indar gordina baino indartsuagoak izan daitezkeela gogorarazteko, eta apaltasuna guztiok landu beharko genukeen bertutea dela.